

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Dâmbovița (Rumænien) den 24. januar 2007 — Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București mod Gheorghe Jipa

(Sag C-33/07)

(2007/C 140/10)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunal Dâmbovița

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București

Sagsøgt: Gheorghe Jipa

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 18 EF (konsolideret udgave offentliggjort i EFT C 325 af 24.12.2002) fortolkes således, at den lovgivning, der er gældende i Rumænien (artikel 38 og 39 i lov nr. 248/2005 om betingelserne for rumænske statsborgeres fri bevægelighed i udlandet), indebærer en hindring af den frie bevægelighed for personer?
- 2) a) Udgør artikel 38 og 39 i lov nr. 248/2005 (national lovgivning) som hindrer en person (der er rumænsk statsborger og nu unionsborger) i frit at færdes på en anden medlemsstats område (i det foreliggende tilfælde en medlemsstat i Den Europæiske Union) en hindring for den ret til fri bevægelighed for personer, der følger af artikel 18 EF?
- b) Kan en medlemsstat i Den Europæiske Union (i dette tilfælde Rumænien) indføre begrænsninger af unionsborgernes ret til fri bevægelighed på en anden medlemsstats område?
- 3) a) Er begrebet »ulovligt ophold«, som indeholdes i de nationale bestemmelser i regeringsdekret nr. 825/2005 om tiltrædelse til aftalen mellem den rumænske regering på den ene side og Kongeriget Belgien, Storhertugdømmet Luxembourg og Kongeriget Nederlandene på den anden side, om tilbagetagelse af personer, der findes sig i en ulovlig situation (som lå til grund for beslutningen om rekvisitus' tilbagetagelse, idet han havde »ulovligt ophold«), omfattet af de hensyn til den »offentlige orden« eller »offentlige sikkerhed«, der er angivet i artikel 27 i direktiv 2004/38/EØF, således at der kan indføres begrænsninger for en sådan persons frie bevægelighed?
- b) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

2004/38/EF⁽¹⁾ af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område da fortolkes således, at medlemsstaterne automatisk kan begrænse den frie bevægelighed og ophold for en unionsborger af hensyn til den »offentlige orden« eller »offentlige sikkerhed«, uden at den pågældende persons »personlige adfærd« vurderes?

⁽¹⁾ EFT L 158, s. 77.

Appel iværksat den 8. marts 2007 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 14. december 2006 af Retten i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-237/02, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-139/07 P)

(2007/C 140/11)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved V. Kreuzschitz og P. Aalto, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Schott Glas, Kongeriget Sverige og Republikken Finland

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Retten i Første Instans' dom af 14. december 2006⁽¹⁾ i sag T-237/02, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH mod Kommissionen, ophæves, for så vidt som den annullerer Kommissionens beslutning af 28. maj 2002, der meddelte afslag på aktindsigt i dokumenter vedrørende undersøgelsesprocedurerne angående støtte ydet til Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, og
- Technische Glaswerke Ilmenau GmbH tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De Europæiske Fællesskabers Kommission påstår ophævelse af Retten i Første Instans' dom af 14. december 2006 i sag T-237/02, for så vidt som den annullerer Kommissionens beslutning af 28. maj 2002, der meddelte afslag på aktindsigt i dokumenter vedrørende undersøgelsesprocedurerne angående støtte ydet til Technische Glaswerke Ilmenau GmbH.

Ifølge Retten i Første Instans' og De Europæiske Fællesskabers Domstols faste praksis har parterne i sager om undersøgelse af støtte ikke ret til aktindsigt, og dermed heller ikke støttemodtageren. Det følger heraf, at Rettens konstatering i præmis 87-89 i den appellerede dom, hvorefter der ikke foreligger særlige omstændigheder, der åbenbart taler for at afslå den anmodede aktindsigt, er retlig ukorrekt. Det er tværtimod på baggrund af retspraksis åbenbart, at de omhandlede dokumenter i deres helhed var omfattet af en undtagelse fra retten til aktindsigt, og at der af den grund ikke skulle foretages en individuel vurdering af hvert enkelt dokument.

Derudover er proceduren til undersøgelse af støtte rettet mod den medlemsstat, der har ydet støtten, særligt når støttemodtagerne ikke har et krav på statsstøtte. Derfor må der i forhold til spørgsmålet om aktindsigt gælde, hvad Retten selv har kendt for ret vedrørende traktatbrudsprocedurer i henhold til artikel 226 EF, nemlig at der i sådanne procedurer ikke eksisterer en ret for offentligheden til indsigt i dokumenterne.

Den appellerede dom fører endvidere til det absurde resultat, at offentligheden gennem påberåbelsen af en norm om åbenhed, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1049/2001⁽²⁾, har en videregående adgang til aktindsigt end en støttemodtager, der er umiddelbart genstand for en procedure, og som desuden — netop fordi denne er umiddelbart og individuelt berørt i henhold til artikel 230, stk. 4, EF — har beføjelse til at anlægge sag til prøvelse af den beslutning, der afslutter proceduren. Endnu mere uforståelig er imidlertid en yderligere konsekvens, nemlig at støttemodtagerens ansøgning vil kunne afvises med henvisning til den relevante retspraksis, hvorimod en sådan afvisning ikke kan meddeles i anledning af en ansøgning fra en støttemodtager eller udenforstående tredjemand, der støtter sig på forordningen om gennemsigtighed.

Med den tredje søgsmålgrund anfægter Kommissionen, at det samme udtryk, nemlig ordet »dokument« i entalsform i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 og i artikel 6 i samme forordning, tillægges forskellig betydning i den appellerede dom. Mens dette ord i artikel 4, stk. 2, betyder, at hvert enkelt dokument skal vurderes selvstændigt, fortolker Retten artikel 6 således, at der også kan anmodes om indsigt i en som forvaltningsakt betegnet sagsmappe.

Med den fjerde søgsmålgrund gør Kommissionen gældende, at Retten har tilsidesat artikel 255 EF ved ikke at begrunde sin dom med udgangspunkt i ordlyden af den relevante retsforskrift, men at dommen er støttet på selvopfundne postuler, uafhængig af ordlyden.

Endelig gør Kommissionen yderligere gældende, at Retten urigtigt har fastslået, at begge undersøgelsesprocedurer angående støtten ydet til Technische Glaswerke Ilmenau GmbH på tidspunktet for beslutningen vedrørende anmodningen om aktindsigt allerede var afsluttet, således at myndighederne ikke havde

interesse i hemmeligholdelse, hvilket til dels på grund af netop den verserende sag ved Domstolen ikke er tilfældet. Retten synes også urigtigt at gå ud fra, at forordning nr. 1049/2001 gør den tidligere retspraksis og de relevante procedureretlige bestemmelser på området for kontrol med statsstøtte irrelevante.

⁽¹⁾ EFT C 331 s. 29.

⁽²⁾ EFT L 145, s. 43.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 20. marts 2007 — Arcor AG & Co. KG mod Bundesrepublik Deutschland

(Sag C-152/07)

(2007/C 140/12)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Arcor AG & Co. KG

Sagsøgt: Bundesrepublik Deutschland

Adciteret: Deutsche Telekom AG

Præjudicielle spørgsmål

Skal Kommissionens direktiv 90/388/EØF af 28. juni 1990 om liberalisering af markedet for teletjenester — herefter »liberaliseringsdirektivet«⁽¹⁾ — og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/33/EF af 30. juni 1997 om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-principperne⁽²⁾ (herefter »samtrafikdirektivet«) fortolkes således, at den nationale tilsynsmyndighed ikke har mulighed for i 2003 at pålægge operatøren af et forbindelsesnet, der er sammenkoblet med et offentligt teleabonnentnet, at yde den markedsdominerende operatør af abonnentnettet et bidrag til udligning af det underskud, der opstår for abonnentnetoperatøren som følge af udbud af abonnenttilslutninger?